

Scott Meadows

Harul uimitor al lui Dumnezeu

HARUL UIMITOR AL LUI DUMNEZEU

Scott Meadows

HARUL UIMITOR AL LUI DUMNEZEU

Scott Meadows

© 2017 Asociația MAGNA GRATIA.

Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *God's Astounding Grace*. Harul Uimitor al lui Dumnezeu explică doctrinele harului în termeni simpli, din Scriptură, fiind o broșură pentru creștinii de tip berean. D. Scott Meadows este păstor al Calvary Baptist Church din 12 Little River Road; Exeter, New Hampshire 03833-1505; dsmeadows@myfairpoint.net.

Tradus și publicat cu permisiunea Chapel Library, 2603 W Wright Street, Pensacola, FL 32505, www.chapellibrary.org. Used by permission of Chapel Library. For Christ-centered materials from prior centuries, contact Chapel Library at www.chapellibrary.org

Traducerea: Asociația MAGNA GRATIA.

Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Traducerea, design copertă și interior și tehnoedactare: MAGNA GRATIA.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

- imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;
- imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);
- stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.
- copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

Politica de copyright completă este disponibilă la adresa de internet: <http://www.magnagratia.org/copyright.html>

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,
Dascălu-Ilfov 077075
Email: contact@magnagratia.org
Internet: www.magnagratia.org

Cuprins

Prolog	9
Capitolul 1. Ce este harul?	13
Capitolul 2. Nevoia de har	17
Capitolul 3. Alegerea prin har	23
Capitolul 4. Prețul harului	33
Capitolul 5. Atracția harului	39
Capitolul 6. Triumful harului	45
Epilog	49

PROLOG

SUBIECTUL NOSTRU: HARUL FĂRĂ PLATĂ

Har! Ce cuvânt minunat! Ce descoperire uimitoare! Creștinii din toate timpurile s-au bucurat de frumusețea uimitoare a harului lui Dumnezeu. John Newton, anterior marinar și comerciant de sclavi, transformat apoi în credincios, a scris bine-cunoscutele versuri, „Mărețul har, ce dulce cuvânt, prin care a fost mântuit un stricat ca mine!” Un alt scriitor de im-nuri, răpit de frumusețea harului, scria, „Har minunat al Domnului iubitor, har ce depășește păcatul și vina noastră.” Un altul s-a desfătat în har scriind următoarele cuvinte, „*Minunat este harul fără pereche al lui Isus, mai profund decât marea cea mare. Har minunat, cu totul suficient pentru mine, da, chiar pentru mine; mai mare decât întinderea păcatelor mele, cu mult mai mare decât tot păcatul și toată rușinea mea; O, preamăresc Numele prețios al lui Isus, slavă Numelui Său!*”

Harul este central în creștinismul biblic. Evanghelia lui Hristos este Evanghelia harului lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 20:24).

Harul este ceea ce face deosebită credința dată odată pentru totdeauna sfinților de „credința” pe care gândurile omului o pot inventa. Nimeni nu poate acuza pe cineva că se ocupă de lucruri mărunte în această viață atunci când acea persoană se adâncește în har, pentru că mesajul harului se găsește în Scriptură din scoarță în scoarță, și este întretesut în conținutul întregii Biblii. De aceea, a avea o gândire corectă asupra acestui subiect este un lucru esențial pentru mântuirea personală, ca și pentru o trăire sfântă sau pentru a „crește în har” (2 Petru 3:18). Harul este un subiect de importanță supremă.

AUDIENȚA NOASTRĂ: CREȘTINII DE TIP BEREAN

În termenul „creștini de tip berean” vreau să includem pe toți credincioșii adevărați, nu doar pe cei care au avut o pregătire teologică formală în facultăți sau seminarii teologice. Evident, există o diferență mare între a iubi adevărul și a avea o diplomă de la un seminar teologic!

Mare parte din materialul pe care l-am avut la dispoziție în format imprimat asupra subiectului harului este inaccesibil unora din creștinii aceștia bereeni din cauza jargonului teologic. Acest jargon adesea creează confuzie, uneori și în cei care cred că ei înțeleg termenii. Unii creștini bereeni ajung să fie descurajați după citirea mai multor publicații pe acest subiect, tocmai din cauza limbajului tehnic. Terminologia poate face subiectul de neînțeles! O tratare cu adevărat biblică a subiectului harului nu are nevoie să fie înșesată de vocabularul unui profesionist în teologie. Toți termenii de care noi avem cu adevărat nevoie pentru a fi învățați despre har se găsesc chiar în Biblie.

Un lucru pe care îl au în comun toți „creștinii bereeni” este o dedicare absolută față de Scriptură. Ei știu că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu și că învățăturile ei reprezintă curtea de apel finală. Ei sunt gata să abandoneze idei pe care le-au avut anterior pe orice temă, dacă sunt convingși că Scriptura vorbește diferit față de ceea ce știau ei. Ei caută să lase Biblia să le vorbească, mai degrabă decât să caute în Biblie versetele care să le susțină noțiunile sau învățăturile lor preconcepute. Ei cercetează toate lucrurile pe care le aud folosind standardul Scripturii și rețin numai ceea ce este bun, biblic, respingând orice altceva. Ei „cumpără adevărul și nu-l vând” (Proverbe 23:23); ei cred adevărul și se supun lui oricare ar fi prețul sau costul.

Așa erau și acei bereeni nobili – ei erau învățabili, dar nu erau creduli (Faptele Apostolilor 17:11).

O, dragă cititorule, ești cu dispus să fii învățat suficient de mult încât să primești orice spune Cuvântul lui Dumnezeu, indiferent cât de greșit ai gândit tu până acum? Ești gata să primești adevărul, chiar dacă acesta n-ar fi atât de răspândit, până și printre prietenii tăi creștini? Ești tu gata să te încrezi în Domnul cu toată inima ta și nu să te bazezi pe înțelepciunea ta (Proverbe 3:5-6)? Dacă da, atunci continuă să citești. Această broșură este adresată creștinilor bereeni ca și tine.

SCOPUL NOSTRU: ZIDIREA

Oridecâteori precizia doctrinară ajunge să fie prețuită și prezentată în învățăturile din Biblie, vor exista unii care ne vor acuza că avem motivații nepotrivite. „Veți crea confuzie în mințile oamenilor! Veți crea diviziuni în biserică!” Cu toate acestea, noi credem cu tărie

că oamenii sunt duși în confuzie și bisericile locale sunt divizate din cauza neglijențelor doctrinare, nicidecum din cauza preciziei doctrine. Scopul nostru în această broșură este acela de a zidi pe credinciosul individual instruindu-l în doctrinele biblice ale harului. Suntem siguri că adevărul zidește! Atâta vreme cât spunem adevărul în dragoste, nu trebuie să ne temem de faptul că ar putea fi produsă confuzie, și asta pentru că nu Dumnezeu este Autorul confuziei (1 Corinteni 14:33).

Pe măsură ce sfinții se zidesc individual, unitatea spirituală dintre ei crește. Învățătura precisă din Biblie promovează unitatea spirituală adevărată între creștini. Unitatea pe care Noul Testament o prezintă în termeni laudativi nu a fost o unitate formală a adunărilor, sau o unitate impusă din afară, ci a fost o unitate care a izvorât dintr-o credință și o învățătură comună (1 Corinteni 1:10). Dumnezeu este Autorul acestui fel de unitate și pace, în toate bisericile sfinților (1 Corinteni 14:33). Iată de ce doi creștini care nu s-au întâlnit anterior niciodată, și care pot veni din zone foarte diferite, se pot bucura de părtășie prețioasă împreună: pentru că ei au aceeași Biblie! Așadar, scopul nostru nu este de a despica firele teologice în patru, ci de a zidi pe credinciosul individual, cât și de a unifica adunarea creștinilor. Și dacă noi suntem alipiți de Scriptură, aceste scopuri nobile vor fi obținute.

1

CE ESTE HARUL?

Dragă cititorule, nu vrei să Îi ceri chiar acum lui Dumnezeu să îți dea o descoperire a adevărului Său, înainte ca să analizăm împreună aceste subiecte din Scriptură? Sunt foarte potrivite cuvintele psalmistului, când spunea: „Deschide-mi ochii, ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale” (Psalmii 119:18). Acum haide să privim în Cuvântul lui Dumnezeu, căutând adevărul despre har. Te rog să citești cu atenție toate referințele din Biblie și să le studiezi cu grijă, fiindcă noi apelăm numai la Scriptură pentru a căpăta adevărul despre aceste învățături.

O DEFINIȚIE SIMPLĂ

Deși cuvântul „har” din Scriptură are semnificații variate, noi ne vom concentra asupra legăturii dintre har și mântuire. Literal vorbind, el înseamnă un „dar” (sau cadou, n.trad.) O definiție scurtă dar

bună a harului este „favoarea nemeritată a lui Dumnezeu.” Observă, te rog, că harul este fără plată, altfel el n-ar mai fi un dar. Observă de asemenea că el conduce la binecuvântare, lucru implicat prin cuvântul „favoare”. În final, putem spune că harul vine de sus, adică el vine la noi de la Însuși Dumnezeu. El este Fântâna oricărui dar desăvârșit (Iacov 1:17).

Totuși, a defini harul atât de succint este ca și cum am încerca să descriem Canionul Colorado folosind doar cuvântul „frumos.” De aceea, analizează cu atenție această descriere a harului.

Cuvântul „har” este un fel de prescurtare a totalității binecuvântărilor nemeritate care sunt date oamenilor prin Isus Hristos. În primul rând, el descrie faptul că noi, din lipsa unei expresii mai bune, trebuie să îl denumim o „revărsare” a naturii divine; și aceasta are semnificația dragostei necondiționată, nemeritată, spontană, veșnică și iertătoare a lui Dumnezeu.

Mai mult, acest har este dat păcătoșilor care sunt de fapt vrăjmași lui Dumnezeu (Romani 5:10), care sunt vrednici de mânia Lui veșnică (Naum 1:2; Luca 3:7). Iată ce trebuie să avem în minte cu privire la har, atunci când vedem folosit acest cuvânt în broșura de față.

O DISTINCȚIE: HARUL COMUN SAU HARUL MÂNTUITOR

Dumnezeu, în harul Său, binecuvântează pe oameni din abundență și în multe feluri, foarte variate. Scriptura vorbește despre „harul felurit al lui Dumnezeu” (1 Petru 4:10). Așa că atunci când vorbim despre harul pe care numai credincioșii îl primesc, spre deosebire de harul de care orice om are parte, trebuie să facem o distincție între acestea două.

Harul lui Dumnezeu față de toți oamenii este o realitate evidentă și care nu poate fi negată. Un desen animat prezenta mai demult pe vecinii unui pastor întrebându-se de ce ploaia cădea numai pe terenul său, în timp ce terenurile lor erau uscate și secătuite. Când el s-a întors din vacanță, le-a explicat faptul că el aranjase totul înainte de a pleca! Dar Dumnezeu nu procedează așa. El face ca soarele să răsară și peste cel rău și peste cel bun, și trimite ploaia și peste cel drept, și peste cel nedrept (Matei 5:45).

„Domnul este milostiv și plin de îndurare, îndelung răbdător și plin de bunătate. Domnul este bun față de toți, și îndurările Lui se întind peste toate lucrările Lui... Ochii tuturor nădăjduiesc în Tine, și Tu le dai hrana la vreme. Îți deschizi mâna, și saturezi după dorința tot ce are viață.” (Psalmii 145:8-9, 15-16).

Harul lui Dumnezeu față de toți oamenii este evident atât în tărâmul spiritual, cât și în cel fizic. Dumnezeu S-a descoperit pe Sine tuturor oamenilor, astfel că nici unul dintre ei nu este lăsat complet fără o cunoaștere a Lui (Psalmii 19:1-6; Romani 1:18-20). El le oferă păcătoșilor timp pentru a se pocăi chiar dacă ei continuă până la sfârșit cu încăpățănare în răzvrătirea lor (Proverbe 1:22; 29:1). De aceea, atunci când vorbim de bunătatea abundantă a lui Dumnezeu față de toți oamenii, fără deosebire, vorbim despre „harul comun”.

Prin „harul mântuitor”, însă, noi înțelegem harul lui Dumnezeu care aduce mântuire (Tit 2:11). De acest har nu se bucură toți oamenii, întrucât este evident faptul că nu toți oamenii vor fi mântuiți (Matei 7:13-14). Numai credincioșii sunt mântuiți prin har, prin credință (Efeseni 2:8). Cei necredincioși pier, întrucât ei nu primesc harul mântuitor.

Centrul discuției noastre va fi mai degrabă asupra harului mântuitor decât asupra harului comun. Ceea ce noi vrem este să învățăm din Scriptură despre harul lui Dumnezeu care conduce la eliberarea personală din păcat și condamnare.

2

NEVOIA DE HAR

Înainte ca să apreciem pe deplin binecuvântarea harului lui Dumnezeu, trebuie să înțelegem în mod biblic și să fim conștienți de nevoia noastră de a primi har.

O definiție simplă a păcatului este „neascultarea de Dumnezeu, sau dispoziția interioară de a nu asculta de El.” În calitate de păcătoși, noi suntem condamnați înaintea lui Dumnezeu. Merităm mânia lui Dumnezeu atât în prezent cât și de acum înainte. Dumnezeu arată clar care sunt cerințele Sale față de om, dar omul a eșuat în mod repetat, flagrant și sfidător în a le respecta.

Și nu doar că noi practicăm păcatul, ci suntem păcătoși prin natura noastră. Facem lucruri rele din cauză că suntem răi prin natura noastră. Răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu este înrădăcinată în noi. Suntem robi față de păcat, ținute prizonieri ca niște sclavi ai lui,

și nu ne putem elibera prin puterile noastre, ci numai Dumnezeu ne poate face liberi. Singura speranță pentru păcătoși ca noi este harul măreț al lui Dumnezeu. Aceste lucruri sunt prezentate foarte clar în Cuvântul lui Dumnezeu.

REALITATEA PĂCATULUI

Bineînțeles, răzvrătirea noastră inițială împotriva lui Dumnezeu a început în Grădina Edenului. Dumnezeu a permis primilor noștri părinți să mănânce din orice copac din grădină, cu excepția pomului cunoștinței binelui și răului. Adam și Eva au mâncat din acesta și astfel ei n-au ascultat de Dumnezeu (Geneza 3).

Chiar dacă Dumnezeu a avut har față de Adam și Eva, ei au continuat să aibă urmași păcătoși, corupți. „Cum ar putea să iasă dintr-o ființă necurată un om curat? Nu poate să iasă niciunul.” (Iov 14:4). Primul lor fiu, Cain, și-a arătat împotrivirea față de Dumnezeu prin uciderea lui Abel, fratele său (Geneza 4). Natura păcătoasă deja s-a transferat tuturor copiilor lui Adam. „De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit” (Romani 5:12). Chiar de la naștere, noi venim pe această lume cu o natură păcătoasă. „Iată că sunt născut în nelegiuire, și în păcat m-a zămislit mama mea” (Psalmii 51:5). „Ce este omul, ca să fie curat? Și poate cel născut din femeie să fie fără prihană? Dacă n-are încredere Dumnezeu nici în sfinții Săi, dacă nici cerurile nu sunt curate înaintea Lui, cu cât mai puțin ființa urâcioasă și stricată - omul, care bea nelegiuirea ca apa!” (Iov 15:14-16). Acest lucru se referă la mine și la tine deopotrivă!

„Nebunia este lipită de inima copilului” (Proverbe 22:15). Cuvântul „nebie” de aici provine de la un cuvânt care în limba ebraică are sensul de „pervers, scandalos, imoral, vinovat.” Chiar dacă adeseori despre copii există părerea că ei vin pe lume complet inocenți și fără păcat, aceasta este pur și simplu o iluzie. Focul păcatului mocnește deja în inimioarele lor și s-ar transforma în flăcări uriașe pe măsură ce ei cresc, dacă n-ar interveni harul lui Dumnezeu. Singura excepție de la această regulă a nașterii cu o natură păcătoasă este, desigur, Isus Hristos, Domnul nostru, care a fost complet fără păcat (1 Petru 2:22-23; 1 Ioan 3:5).

Aceste adevăruri sunt rezumate și exprimate în cei mai universali termeni în Romani capitolul 3 astfel: „Nu este nici un om neprihănit, niciunul măcar. Nu este nici unul care să aibă pricepere. Nu este nici unul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. Toți s-au abătut, și au ajuns niște netrebnici. Nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar.. Căci toți au păcătuțit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.” (v. 10-12, 23).

ROBIA PĂCATULUI

Biblia ne învață limpede faptul că oamenii sunt, prin natura lor, robi păcatului. Isus ne-a învățat că numai ucenicii adevărați ai Săi cunosc adevărul și se bucură de libertate spirituală (Ioan 8:31-32). Evreii care L-au auzit vorbind astfel nu au conștientizat cât de înrobiți erau ei și cât de mare era nevoia lor de a primi libertatea despre care Isus vorbea (8:33). Apoi Domnul a spus, „Adevărat, adevărat vă spun că oricine trăiește în păcat, este rob al păcatului” (8:34). Din contextul acestui verset, este evident faptul că expresia „rob” este folosită cu sensul de „sclav” – un om care nu se poate elibera singur din această

robie. Păcatul este stăpânul lui. Realitatea faptului că aceasta este situația oricărui om pierdut din această lume este descrisă în mod explicit în multe pasaje ale Scripturii. De exemplu, Romani 6:16 spune: „Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceuia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire?” Cu toții ne începem viața în această lume ca robi sau sclavi ai păcatului. Profetul Ieremia mărturisea acest adevăr despre om, „Inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?” (Ieremia 17:9). Mai mult, noi nici nu suntem în vreun fel capabili să facem vreun lucru bun mai mult decât este un etiopian capabil să își schimbe culoarea pielii sau un leopard să își dea jos petele de pe blană (Ieremia 13:23).

Referindu-se la Simon, vrăjitorul, Petru a spus că acel om se afla în „lanțurile fărădelegii; pentru că inima sa nu era dedicată lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 8:20-23). Apoi, referindu-se la învățătorii falși, Petru scria, „Le fâgăduiesc slobozenia, în timp ce ei înșiși sunt robi ai stricăciunii. Căci fiecare este robul lucrului de care este biruit” (2 Petru 2:19).

Oamenii sunt de asemenea robi ai lui Satana prin natura lor (2 Timotei 2:26). El este dumnezeul acestei lumi și toți cei nemântuiți îl slujesc, întrucât el le-a întunecat mințile ca să nu vadă Evanghelia și ca să nu distingă slava ei (2 Corinteni 4:3-4). Omul păcătos nu poate cunoaște niciodată lucrurile Duhului lui Dumnezeu, întrucât ele trebuie judecate spiritual (1 Corinteni 2:14).

Păcatul este atât de înrădăcinat în noi încât nici o modalitate omenească nu îl poate îndepărta (Proverbe 27:22). Minteaa lumescă nu poate asculta de Legea lui Dumnezeu, și nici nu poate să se facă

plăcută Lui (Romani 8:7-8). În afara harului lui Dumnezeu, nouă nu ne este teamă de El (Romani 3:18) și nici nu Îl căutăm (Romani 3:11). Avem inimi stricate, care aleg căi stricate în mod absolut inevitabil. Nici un lucru bun nu se află în noi (Romani 7:18). Aceste pasaje sunt doar un mic eșantion din mulțimea vastă de versete din Scriptură care ne arată fără a greși inabilitatea noastră totală de a face bine sau de a părăsi păcatul.

Având în vedere această robie naturală a noastră, devine foarte evident cât de disperată este nevoia noastră de a primi harul lui Dumnezeu care să ne elibereze. Nu doar că avem nevoie de Dumnezeu ca să ne arate slava Sa, ci avem nevoie de o vindecare miraculoasă din orbirea noastră spirituală, astfel încât să Îl putem vedea. Nu este de ajuns ca Dumnezeu să afirme adevărul Lui, ci avem nevoie ca auzul nostru spiritual să ne fie restaurat prin puterea Sa măreață. Dumnezeu trebuie să facă față de noi mai mult decât să ne prescrie un medicament, - El trebuie să ne învie din morți pentru ca apoi să trăim. Noi nu avem nevoie de un plan de la Dumnezeu prin care să ne ajutăm pe noi înșine, ci noi suntem dependenți în totalitate de Dumnezeu ca să ne mântuiască și să ne facă ceea ce trebuie să fim.

3

ALEGEREA PRIN HAR

„Alegerea prin har” este o frază din Romani 11:5. Nici un creștin serios nu poate obiecta cu privire la utilizarea acesteia. Adesea auzim pusă această întrebare, „Tu crezi în alegere?” Bineînțeles că noi credem, pentru că noi credem ce spune Biblia! O întrebare mai rezonabilă ar putea fi aceasta: „Ce ne învață Biblia despre alegere?”

REALITATEA ALEGERII

Numai în Noul Testament, există 48 versete (referindu-mă la expresiile în limba greacă) ce fac referire la un anume fel de alegere. Unii folosesc termenul într-o modalitate lumească; alții o folosesc pentru a descrie adevăruri profunde despre Hristos, Israel, Biserică și despre mântuirea noastră. A alege are sensul de “a selecta dintr-un grup.”

Acest lucru este ilustrat bine prin alegerea prezbiterilor din biserica de la Ierusalim (Faptele Apostolilor 6). În acel moment, anumite văduve fuseseră neglijate la distribuția zilnică a hranei, iar apostolii, care erau ocupați cu slujirea în predicarea Cuvântului lui Dumnezeu și cu rugăciune, au îndemnat adunarea aceea de credincioși să aleagă dintre ei 7 bărbați care să se ocupe de aceste treburi administrative. „Au ales pe Ștefan, ...pe Filip, pe Prohor, pe Nicanor, pe Timon, pe Parmena și pe Nicolae” (Faptele Apostolilor 6:5). Cu alte cuvinte, ei au ales pe acești bărbați din mulțimea bisericii spre a sluji la distribuția hranei către văduve, lăsând prin această alegere deoparte pe alți bărbați din biserică. Este un nonsens să spunem că a alege înseamnă să aleagă pe toți, pentru că dacă ar fi așa, atunci n-ar mai fi la mijloc nici o alegere. Alegerea este discriminatorie, în sensul că ea distinge pe unii de restul. „Căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși” (Matei 22:14). În mod evident, acest verset implică faptul că alegerea trebuie să distingă anumite persoane dintr-un grup mai larg.

Un alt exemplu îl vedem în alegerea celor 12 bărbați făcută de Isus, care au fost ucenicii Săi. Despre ei se vorbește ca fiind „apostolii pe care [Isus] îi alesese” (Faptele Apostolilor 1:2). Înainte de înălțarea Sa, Isus le-a reamintit de suveranitatea Sa în alegerea lor: „Nu voi Mă ați ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi” (Ioan 15:16). Hristos a lăsat deoparte multe alte persoane în această lume, pe care altfel i-ar fi putut alege: „Eu v-am ales [ucenici] din mijlocul lumii” (Ioan 15:19). El nu a făcut o invitație generală oamenilor de a deveni ucenicii Lui, și apoi să accepte pe oricine s-ar fi oferit. Ei i-a chemat pe cei 12 în mod personal, unul câte unul.

Biblia ne învață că Dumnezeu a ales anumiți oameni din întreaga rasă omenească pentru a-i mântui, lăsând deoparte pe restul. „Noi însă, frați prea iubiți de Domnul, trebuie să mulțumim totdeauna

lui Dumnezeu pentru voi, căci de la început Dumnezeu v-a ales pentru mântuire, în sfințirea Duhului și credința adevărului” (2 Tesaloniceni 2:13). Observați sublinierea suveranității lui Dumnezeu în acest verset. Pavel mulțumește lui Dumnezeu pentru frații lui creștini, pentru că Dumnezeu fusese Acela care îi făcuse să fie frații lui de credință! Faptul că aceasta a fost în totalitate alegerea lui Dumnezeu este un lucru subliniat prin expresia „de la început,” sau cu alte cuvinte, înainte ca lumea să fi fost creată, și asta arată că s-a petrecut sigur înainte ca oamenii mântuiți din Tesalonic să fi existat. Este atât de evident că Dumnezeu i-a ales, și nu invers.

Efesenii 1:4 este poate și mai explicit în acest sens: „În El [Hristos], Dumnezeu [Tatăl] ne-a ales înainte de întemeierea lumii.” „În Hristos” este o expresie care semnifică mântuirea noastră ca și credincioși. A fi „în Hristos” înseamnă a fi mântuit. Nu există nici un verset în Scriptură care să arate că alegerea la mântuire ar fi legată de alegerea omului. Nu oamenii aleg, ci ei sunt aleși de Dumnezeu (Colosenii 3:12; Tit 1:1, ș.a.).

Ioan 1:12-13 ne învață fără îndoială că alegerea suverană a lui Dumnezeu, nu voința omului reprezintă cauza eficace a nașterii din nou. „Dar tuturor celor ce L-au primit [pe Hristos], adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge [adică nu prin moștenire ca popor sau familie], nici din voia firii lor [adică nu forțați de alții sau de părinți], nici din voia vreunui om [nașterea din nou nu poate fi cauzată de voia omului], ci din Dumnezeu.” Da, oamenii cred Evanghelia și sunt mântuiți; dar ei cred pentru că Dumnezeu i-a ales, Dumnezeu le dă credința și îi face creații noi în Hristos Isus (Filipeni 1:29; Efesenii 2:8-9; 2 Corinteni 5:17).

NEVOIA ALEGERII

Având în vedere robia naturală a omului față de păcat, este evident cât de necesară devine alegerea omului de către Dumnezeu. Lăsat în puterile sale, omul rățăcește inevitabil de la Dumnezeu. Chiar atunci când Dumnezeu îl cheamă pe om la comuniune cu El prin Evanghelie, dacă El nu i-ar da omului, prin Duhul Sfânt, harul care să îl facă capabil să vină, omul nu ar răspunde afirmativ.

Aceia care resping alegerea suverană a lui Dumnezeu pentru cei credincioși au de răspuns unei întrebări foarte dificile, dacă nu chiar imposibilă: Cum se face că unii păcătoși răspund cu credință la Evanghelie și alții pier în necredința lor? Sunt cumva păcătoșii care vin la Hristos mai spirituali decât alții? Sunt ei cumva mai puțin orbiți de Satana și astfel disting atractivitatea Evangheliei? Sunt ei atrași la Hristos de vreo bunătate care se află în ei înșiși? Răspunsul biblic clar la toate aceste întrebări este „Nu!” Cei nemântuiți sunt descriși ca având o minte ce „umblă după lucrurile firii pământești” (Romani 8:5-7). Toți necredincioșii sunt orbiți de Satana (2 Corinteni 4:4); nici unul nu are în el însuși nimic bun (Romani 3:10-18). De fapt, descriind creștinii dinainte de convertire, Pavel îi pune laolaltă cu masa de oameni păcătoși, asemănători în orice fel cu cei neconvertiți (Efeseni 2:1-3). Astfel că noi nu ne putem aroga nici un merit pentru faptul că am fost mântuiți în timp ce alții pier în păcatele lor.

Fără alegerea făcută de Dumnezeu, singura explicație pe care o oferă unii pentru a răspunde la această întrebare este „soarta oarbă”. Un om care a respins suveranitatea lui Dumnezeu în mântuire a încercat să explice respingerea sa folosindu-se de această asemănare: „De ce unor oameni le place prăjitura cu ciocolată, iar altora nu?”, ca și cum acest mod de a răspunde ar explica în vreun fel ce voia

el să spună! Credem noi cu adevărat că Dumnezeu Scripturii S-ar juca cu sufletul fiecărui om un fel de ruletă rusească?

Biblia ne descoperă pe Dumnezeu ca Împărat peste toate lucrările sale; asta înseamnă că întregul univers este creat, stăpânit și susținut de El (Psalmii 145). Domnul face ce vrea, nu doar în ceruri, ci și pe pământ (Psalmii 115:3; 135:6). Până și evenimentele care par aleatorii, cum ar fi aruncarea zarurilor, sunt sub controlul Lui, după cum Iona a descoperit prin experiența lui (Proverbe 16:33; Iona 1:7). Dumnezeu a planificat acest univers din veșnicie, și acum El Își duce în mod irezistibil planul la îndeplinire (Isaia 14:24, 27; 46:10-11; Daniel 4:35; Efeseni 1:11; 3:11). Controlul suveran al lui Dumnezeu include și acțiunile libere ale oamenilor, atât în înfrânarea păcatelor lor (Geneza 20:6) cât și în utilizarea faptelor lor, chiar și a celor păcătoase, pentru a-Și duce la îndeplinire scopurile Sale divine (Faptele Apostolilor 3:13, 17-18; 4:27-28). Dumnezeu nu a creat toate lucrurile pentru ca apoi să lase ca timpul și șansa oarbă să pună stăpânire asupra lor! Este la fel ca în acel vechi imn care spunea, „Aceasta este lumea Tatălui meu / Nu vreau să uit vreodată / Chiar de cei răi par des atât de puternici / Totuși Dumnezeu este Cel ce stăpânește mereu.”

ALEGEREA PLINĂ DE HAR

La rădăcina doctrinei alegerii, așa cum este prezentată în toată Scriptura, stă favoarea nemeritată de la Dumnezeu. Dumnezeu nu a ales pe nici un individ sau națiune pentru a primi binecuvântări, fie ele temporare, fie veșnice, pe baza meritelor lui sau ei (Deuteronom 9:6-8). Cei care sunt mântuiți trebuie să atribuie favoarea pe care au primit-o de la Dumnezeu strict harului Său suveran – nicidecum „vo-

inței lor libere” sau șanseii ori sortții. Unii au spus că alegerea lui Dumnezeu este bazată pe credința păcătosului, prevăzută cumva de Dumnezeu. Ei spun astfel, „Dumnezeu alege pe cei care Îl aleg.” Dar în legătură cu acest punct de vedere sunt multe probleme de nedepășit. În primul rând, această opinie nu are nici cel mai mărunț suport în Scriptură. Adesea se face apel la Romani 8:29 și la 1 Petru 1:2, care menționează expresia „cunoscut mai dinainte” ca precedând predestinarea sau alegerea, dar aceste texte nu ne învață despre o credință a păcătosului care ar fi cumva motivul alegerii de către Dumnezeu. Dimpotrivă, ele subliniază faptul că Dumnezeu alege pe unii păcătoși să fie mântuiți, și alegerea aceasta izvorăște din dragostea Lui specifică pentru ei, individual și personal, manifestată încă din veșnicie. În Romani 8:29, textul inspirat spune, „Pe cei pe care i-a cunoscut mai dinainte,” nu spune *ce anume* a cunoscut Dumnezeu mai dinainte că se va întâmpla printr-un act al voinței libere a acelor oameni. Ci aici spune că Dumnezeu a cunoscut mai dinainte niște oameni, nu niște evenimente, deși desigur că El cunoaște toate lucrurile. Acești oameni, individual, pe care Dumnezeu i-a cunoscut mai dinainte, și numai ei, au fost predestinați de El să fie asemenea chipului Fiului Său, după cum spune atât de clar în Romani 8:29. Astfel, expresia „cunoaștere mai dinainte” nu poate să aibă înțelesul unei cunoașteri intelectuale despre acei oameni, pentru că în atotștiința lui Dumnezeu sunt cuprinși toți oamenii fără excepție. Folosirea aceleiași expresii în 1 Petru 1:2, tratând același subiect, trebuie înțeleasă în același sens ca și în Romani 8:29.

Biblia folosește în mod repetat cuvântul „a cunoaște” într-un sens figurativ pentru a semnifica o dragoste apropiată, pentru o persoană anume. „După aceea a cunoscut Adam pe Eva, femeia sa, și ea, zămislind, a născut pe Cain” (Geneza 4:1, BOR). Evident, acest verset

arată că era mai mult decât a sta pur și simplu în prezența ei (cf. Geneza 19.8)! Acest sens al unei dragoste apropiate și specifice se aplică mai departe relației lui Dumnezeu cu poporul Său. Față de Israel, popor ales dintre Neamuri pentru a fi sfânt pentru Domnul, El le-a spus, „Numai pe voi v-am cunoscut dintre toate neamurile pământului” (Amos 3:2, BOR); și de aceea păcatele lor erau mai ofensatoare la adresa Lui, după cum o soție necredincioasă ar fi față de soțul ei. Ieremia a auzit pe Domnul spunând, „Mai înainte ca să te fi întocmit în pântecele mamei tale, te cunoșteam, și mai înainte ca să fi ieșit tu din pântecele ei, Eu te pusesem deoparte, și te făcusem proroc al neamurilor” (Ieremia 1:5). În paralelismul tipic evreiesc, „a cunoaște” are sensul practic de a fi „sfînțit” (sau pus deoparte). Înainte ca Ieremia să fi existat, Dumnezeu a avut o dragoste apropiată și particulară pentru el, și astfel El a hotărât punerea lui Ieremia deoparte pentru slujirea sfântă de adevărat profet – un har măreț și un privilegiu rar în Israel.

De aceea, expresia „aleși... după știința mai dinainte a lui Dumnezeu” (1 Petru 1:2), departe de a spune că dragostea lui Dumnezeu ar fi condiționată de vreun răspuns al nostru cu credință prevăzută cumva de Dumnezeu, această expresie insistă că Dumnezeu a ales anumiți păcătoși spre a fi mântuiți pe baza dragostei Lui apropiate și individuale pentru ei, încă din veșnicie. Alegerea Sa divină este bazată pe dragostea Lui individuală și apropiată pentru anumiți păcătoși (cunoașterea mai dinainte).

În al doilea rând, Biblia ne învață faptul că și credința este un dar de la Dumnezeu (Filipeni 1:29) și că nu toți oamenii au credință (2 Tesaloniceni 3:2). Dacă oamenii nu pot avea credință în absența harului lui Dumnezeu, atunci nu are nici un sens să vorbim despre Dumnezeu că ar prevedea că omul ar manifesta credință, ca și cum omul

s-ar putea aduce pe sine până în punctul în care ar crede în Evanghelie. O a treia problemă este că un număr mare de versete ne arată clar că baza pentru alegerea de către Dumnezeu a anumitor persoane constă pur și simplu în plăcerea Lui suverană. Chiar dacă motivația alegerii pe care El o face nu este una arbitrară, ea nu ne-a fost descoperită nouă.

Iată ce spune Efeseni, capitolul 2: Pavel spune despre credincioși că ei erau „din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți” (2:3). Noi am trăit la fel cum trăiesc ei acum. Am avut aceleași poftre rele ca și ei. Același diavol care îi împinge să păcătuiască ne-a împins și pe noi. Singura diferență între credincioși și necredincioși este harul lui Dumnezeu! Dumnezeu este Cel care a făcut diferența aceasta în noi, nu noi am produs-o. „Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți). El ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus” (Efeseni 2:4-6). Dumnezeu ne-a înviat! Dumnezeu ne-a mântuit! Dumnezeu ne-a înviat împreună cu Isus! Și Dumnezeu ne-a așezat împreună cu Hristos! Toți credincioșii fideli Bibliei sunt de acord cu acestea, dar se pune întrebarea „de ce?” Pentru că Dumnezeu este bun (bogat în îndurare, dragoste și plin de har). Noi eram pierduți, fără speranță, dacă harul puternic, harul suveran al lui Dumnezeu nu ar fi intervenit!

În Faptele 13:48 citim următoarele, „Și toți cei ce erau rânduți să capete viața veșnică, au crezut.” Domnul a deschis inima Lidiei, astfel că ea a crezut Evanghelia pe care Pavel a predicat-o (Faptele Apostolilor 16:14). Același Dumnezeu care a poruncit luminii să apară în actul original al creației, face ca și lumina Evangheliei să strălucească

în oamenii ale căror inimi erau anterior întunecate de păcat (2 Corinteni 4:6). Isus ne-a învățat că Tatăl din ceruri este Cel care ascunde adevărurile despre judecata care vine față de cei ce se cred înțelepți, și le descoperă bebelușilor, pentru că așa a găsit El cu cale (Matei 11:25-26). Celor aroganți din biserica din Corint, Pavel le adresa această întrebare, „Căci cine te face deosebit? Ce lucru ai, pe care să nu-l fi primit? Și dacă l-ai primit, de ce te lauzi ca și cum nu l-ai fi primit?” (1 Corinteni 4:7).

Nu există nimic pe lume care să producă smerenia evanghelică adevărată în inimă precum o fac aceste doctrine ale harului. Avem nevoie de har cu disperare din cauza păcatului nostru; și primim harul datorită plăcerii lui Dumnezeu, nu datorită faptului că așa am alege noi. Nu putem aduce laude nimănui pentru mântuirea noastră, decât lui Dumnezeu.

4

PREȚUL HARULUI

Harul lui Dumnezeu este oferit gratuit nouă, dar L-a costat pe El. Pentru ca Dumnezeu să ne ofere harul Lui fără plată, a fost necesar să fie plătit în contul nostru un preț foarte mare.

PLATA PĂCATULUI

Păcatul săvârșit împotriva lui Dumnezeu trebuie pedepsit, „Fiindcă plata păcatului este moartea” (Romani 6:23). Noi am „câștigat” moartea din cauza neascultării noastre față de Dumnezeu. Mărturia universală a Scripturii este aceea că pedeapsa pentru păcat este moartea (de ex. Geneza 2:17; 3:19; 20:7; Numeri 14:29; Ezechiel 18:4, 20; Iacov 1:15). Dreptatea lui Dumnezeu trebuie împlinită, la fel ca și îndurarea Lui. Și singura cale ca acest lucru să fie împlinit este ca pedepsele pentru încălcarea Legii lui Dumnezeu să fie plătite. În final,

nici unul din păcatele vreunui om, care au fost săvârșite împotriva lui Dumnezeu, nu pot trece nepedepsite.

HRISTOS ÎN LOCUL NOSTRU

Acest lucru ne conduce la esența mesajului Evangheliei: „Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi” (1 Corinteni 15:3). Jertfa lui Hristos pe cruce a reprezentat plata voluntară, ispășitoare pentru păcat, în locul păcătoșilor neputincioși, astfel ca harul lui Dumnezeu să le poată fi oferit fără plată și ca păcătoșii să poată fi salvați de la mânia dreaptă a lui Dumnezeu.

Faptul că Hristos a murit ca Înlocuitor (Substitut) pentru alții este o realitate care nu poate fi negată de credincioșii fideli Bibliei. Hristos a fost nevinovat, neatins de niciun păcat; El a fost neprihănit în orice privință. Moartea nu se putea atinge de Hristos, întrucât El era complet nevinovat, Exemplul perfect Care a fost plăcut înaintea Tatălui Său în toate lucrurile (Ioan 8:29, 46; 1 Petru 2:21-22). Scriptura ne arată clar în multe pasaje natura înlocuitoare a morții lui Hristos (ex. Isaia 53; Romani 5:7-8; 1 Petru 3:18). Noi, cei care credem în Hristos, am merita să fim pedepsiți la fel cum Hristos a fost pedepsit. Noi am fost vinovați. Noi am meritat mânia lui Dumnezeu, nu Isus. Cu toate acestea Hristos, Care ne-a iubit atât de mult, a intervenit de bunăvoie între păcătos și mânia lui Dumnezeu, și a luat asupra Lui pedeapsa pe care noi o meritam pentru păcatele noastre.

Harul a cerut să fie plătit un preț infinit – jertfa lui Hristos – pentru că Acela care a fost jignit prin păcatele noastre era Însuși Dumnezeul infinit, sfânt. Întrebarea logică ce se impune este următoarea,

„Cine sunt cei care primesc beneficiile morții lui Hristos?” Cu alte cuvinte, pentru cine a murit Hristos? După ce am stabilit scopul biblic al morții lui Hristos, haideți să examinăm cui se aplică aceasta.

PENTRU CINE A MURIT HRISTOS?

Aceasta nu este o întrebare simplă și nici răspunsul la ea nu este simplu. Mulți credincioși devotați au afirmat că Hristos ar fi murit pentru întreaga lume, în timp ce alții, nu mai puțin devotați, au susținut ideea că Hristos a murit doar pentru poporul Său, adică pentru cei aleși. Un alt motiv pentru care această problemă este dificilă constă în aceea că în aparență, ar părea că ambele răspunsuri ar avea suport în Scriptură.

Biblia spune că Hristos a murit pentru :lume,” pentru „toți oamenii,” și alte astfel de expresii. Citiți, spre exemplu, versetele Isaia 53:6; Ioan 1:29; 3:16-17; 2 Corinteni 5:19; 1 Timotei 2:4-6; 4:10; Tit 2:11; Evrei 2:9; 2 Petru 2:1; 3:9; 1 Ioan 2:2; 4:14. Firește, unele din aceste pasaje sunt mai impresionante decât altele în ideea de a afirma ideea unei răscumpărări universale; însă susținătorii celuilalt punct de vedere spun că trebuie să luăm în considerare atât aceste pasaje cât și multe alte pasaje similare.

În lumina acestor pasaje, ce ar trebui atunci să facem cu alte pasaje, care ne spun că Hristos a murit în mod particular pentru biserica, pentru cei denumiți altfel ca „poporul Său” sau „turma” Sa? Această a doua categorie de versete includ Ioan 10:11, 15-16, 26-29; Faptele Apostolilor 20:28; Efeseni 5:25-27; Romani 5:8-10; 8:32-33.

Haideți să ne gândim la câteva întrebări mai directe legate de acest subiect și să vedem răspunsurile pe care Biblia le dă. Răspunsurile la aceste întrebări specifice ar trebui să fie evidente în ele însele pentru orice creștin serios, dar vom furniza pasajele care susțin aceste răspunsuri. Mântuiește într-adevăr moartea lui Hristos pe oricine? Da (Romani 3:24; 5:9). Mântuiește moartea lui Hristos pe toți? Nu, altfel ar trebui să admitem că toți oamenii vor fi în final mântuiți și vor merge în Rai, lucru care nu este adevărat (Luca 13:23-24). Are moartea lui Hristos o valoare suficientă pentru a mântui întreaga lume, adică pe orice individ? Da, pentru că moartea Lui are valoare infinită (1 Petru 1:17-19). A murit Hristos în mod specific pentru copiii Lui (adică pentru cei aleși) pentru a le asigura astfel mântuirea? Da (vezi versetele indicate mai sus). Poate Hristos să eșueze în a împlini scopul Său prestabilit de a mântui pe cei aleși ai Lui? Nu (Ioan 6:44). Trebuie predicată Evanghelia tuturor, fără deosebire? Da (Marcu 16:15). Va fi respins vreun om care își pune credința în Hristos? Nu (Matei 11:28-30; Ioan 6:37). Ar putea vreun păcătos să dea vina pentru condamnarea lui pe vreun neajuns în lucrarea lui Hristos pe cruce? Nu, pentru că necredința lui îl va acuza (Evrei 3:19).

Aceste întrebări specifice reprezintă o modalitate mai completă de a răspunde la complicata întrebare, „Pentru cine a murit Hristos?” Perspectiva biblică asupra acestei chestiuni este că moartea lui Hristos îi eliberează de păcat și vină doar pe cei aleși, dar Hristos este promis tuturor celor care își vor pune credința în El. Dacă tu îți vei pune credința în Hristos, atunci poți fi sigur că El a plătit deja datoria păcatului tău, și a făcut acest lucru pe deplin. Scriptura nu ne arată nicăieri că noi ar trebui să mergem să spunem unor păcătoși individuali că Hristos a murit pentru păcatele lor în particular, ci ea ne îndeamnă să predicăm că Hristos a murit pentru oamenii păcătoși,

și că dacă ei se pocăiesc și își pun credința în El, El îi va mântui. Hristos nu a murit doar pentru a deschide ușa unei posibile mântuiri, ci El a murit pentru copiii Lui.

5

ATRAȚIA HARULUI

Poate Dumnezeu să cucerească voința încăpățânată a unui om nemântuit și să îl aducă la credință și ascultare de El? Forțează Dumnezeu pe oameni să fie mântuiți împotriva voinței lor? Pe fond, acestea sunt cele două întrebări la care acest capitol intenționează să răspundă cu argumente din Scriptură.

PUTEREA LUI DUMNEZEU DE A MÂNTUI

„Inima împăratului este ca un râu de apă în mâna Domnului, pe care îl îndreaptă încotro vrea.” (Proverbe 21:1). După cum Dumnezeu dirijează râurile să curgă într-o parte sau în alta, tot așa El poate dirija mințile oamenilor către o cale sau alta. Acesta este mesajul evident al versetului de mai sus din cartea Proverbelor. Afirmații asemănătoare se pot găsi în Proverbe 16:1 și 16:9. Dumnezeu este capabil să

schimbe mințile oamenilor, iar Scriptura prezintă multe situații din istorie când așa s-au petrecut lucrurile.

Un exemplu este Artaxerxes, regele Persiei. Omul acesta nu era cunoscut pentru sensibilitatea lui față de Duhul lui Dumnezeu! Și totuși el a hotărât să trimită pe evreii care erau în regatul lui înapoi la Ierusalim, dându-le și o mare bogăție din tezaurul său cu scopul de a reconstrui Templul Domnului! De ce a făcut el lucrul acesta? Ezra ne explică, folosindu-se de discernământul său spiritual, motivația acestui act: „Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul părinților noștri, care a pregătit inima împăratului ca să slăvească astfel Casa Domnului la Ierusalim” (Ezra 7:27). Dumnezeu a pus în mintea lui Artaxerxes să își arate favoarea față de evrei, deși în mod normal el s-ar fi împotrivit unei astfel de idei.

Atunci când Israel s-a depărtat de Dumnezeu, El a în-tors inimile Neamurilor împotriva evreilor, ca pe o modalitate prin care să îi corecteze. La fel s-a petrecut când Israel a devenit un popor numeros în Egipt. Domnul știa cum să stârnească mânia egiptenilor împotriva lui Israel, astfel încât evreii să strige către Dumnezeu pentru a fi eliberați. Pe cât pare de incredibil, Scriptura de învață că Dumnezeu a inspirat anti-semitismul în poporul egiptean, până la nivelul lui Faraon. „Atunci Israel a venit în Egipt, și Iacov a locuit în țara lui Ham. Domnul a înmulțit pe poporul Său foarte mult, și l-a făcut mai puternic decât protivnicii lui. Acestora le-a schimbat inima, până acolo că au urât pe poporul Lui, și s-au purtat mișelește cu robii Săi.” (Psalmii 105:23-25). Putem vedea cât de eficientă a fost influența lui Dumnezeu atunci când, chiar și după ce Faraon a văzut Marea Roșie despărțindu-se, el s-a năpustit în ea, în nebunia lui de a măcelări pe evrei.

Deoarece Dumnezeu are un control atât de complet și uimitor asupra minților oamenilor, n-ar trebui să ne surprindă când citim că Dumnezeu îi determină pe oameni să creadă Evanghelia și să fie mântuiți. El îndepărtează de la ei orbirea spirituală, le dă pocăința față de păcat și credința în Hristos, și le atribuie viața veșnică celor morți în păcatele și greșelile lor.

În Fapte 16:14 citim despre Lidia, primul convertit european la Hristos, următoarele cuvinte: „Domnul i-a deschis inima, ca să ia aminte la cele ce spunea Pavel,” iar ceea ce Pavel spunea era, desigur, Evanghelia lui Hristos. Inima Lidiei fusese închisă față de Evanghelia până când Pavel a ajuns acolo. Dumnezeu i-a deschis inima, astfel că inima ei a fost deschisă la mesajul respectiv. Dumnezeu nu a invitat-o ca să îi deschidă inima, ci El i-a deschis-o. Răspunsul Lidiei a fost rezultatul faptului că Dumnezeu îi deschisese inima, nu invers. Și ceea ce Dumnezeu a făcut pentru Lidia, El poate face pentru oricine, indiferent cât de încăpățânat ar fi acel om. El este puternic în mântuire.

A cunoaște pe Dumnezeu și pe Isus Hristos înseamnă cu adevărat a fi mântuit, a avea viața veșnică (Ioan 17:3). Noi toți ne naștem fără a avea cunoașterea mântuitoare a lui Hristos. Așa cum spune Isus, Dumnezeu a găsit cu cale ca această cunoaștere să fie ascunsă față de unii și să fie dată altora, conducându-i pe aceștia din urmă la mântuire (Matei 11:25-27).

Dacă conștientizăm faptul că omul este rob de păcatul lui, cum ar putea fi el mântuit dacă nu doar prin intervenția lui Dumnezeu? Omul nu poate să se elibereze pe sine din lanțurile lui Satana și ale păcatului; numai Dumnezeu îl poate elibera. Și dacă Dumnezeu

eliberează un om, el este liber cu adevărat! Mântuirea vine de la Domnul (Iona 2:9). Hristos este Autorul și Desăvârșitorul mântuirii noastre (Evrei 12:2). El nu ne conduce doar o jumătate din drumul până la mântuire și ne lasă să completăm noi prin puterile noastre; nu, ci Acela care a început această bună lucrare în noi, o va finaliza (Filipeni 1:6).

Dumnezeu este Acela care ne dă pocăință celor încăpățânați și credință celor necredincioși (2 Timotei 2:24-26). Dacă Dumnezeu ne dă pocăința, ne pocăim; dacă El ne dă credința, noi credem; dacă El ne dă mântuirea, noi suntem mântuiți! Ce poate fi mai simplu?

CUM RĂMÂNE ATUNCI CU VOINȚA LIBERĂ?

Fără îndoială că mulți oameni care, citind aceste rânduri, se gândesc astfel, „Bine-bine, dar cum este cu liberul arbitru, voința liberă a omului? Nu spune Biblia că omul a fost creat cu voință liberă, care poate fie să aleagă harul lui Dumnezeu, sau să îl respingă? Nu este mântuirea noastră dependentă de alegerea noastră?”

Atunci când vorbim despre voința liberă, trebuie să definim termenii cu atenție. Dacă prin „voința liberă” vrem să spunem că omul este neutru din punct de vedere moral și că el doar trebuie să aleagă în mod liber fie binele fie răul, atunci noi respingem complet această concepție. Omul a fost inocent înainte de căderea în păcat a lui Adam; dar după aceea, cu toții ne-am născut în păcat, cu o natură păcătoasă, o predispoziție pentru a păcătui, precum și cu o dușmănie naturală împotriva lui Dumnezeu. În afara harului lui Dumnezeu, omul este corupt și păcătos în mod natural și este incapabil, prin puterile lui, să aleagă binele, ba mai mult, el se alipește cu tenacitate de

rău, pentru că aceasta este preferința sa cea mai puternică. Am observat deja cum aceste concepte sunt biblice, la capitolul intitulat, „Nevoia de Har.”

Din punct de vedere biblic, voința omului este liberă în sensul în care el poate alege să facă ceea ce îi place. Cu toate acestea, înainte de convertire, nouă ne place păcatul și să ne împotrivim lui Dumnezeu. Astfel, dacă Dumnezeu nu ne schimbă inimile, noi n-am putea să ne dorim niciodată ceea ce este sfânt și adevărat, pentru că aceste lucruri nu ar face decât să ne arate păcatul și să ne condamne pentru el (Ioan 3:19-21).

Așa că Dumnezeu nu a așteptat nepăsător ca noi să Îl alegem înainte ca El să ne mântuiască, pentru că dacă ar fi fost așa, El ar fi așteptat în zadar. Și nici nu ne-a forțat să fim mântuiți împotriva voinței noastre. Dimpotrivă, El știe cum să ne întoarcă voința, astfel încât cei care anterior erau nedornici să își pună credința în Hristos, acum se întorc la El cu tot cont consimțământul voinței lor. O cântare pentru copii prezintă acest adevăr atât de bine:

Când Dumnezeu a vrut să scoată pe canaanii din țara Lui, El a trimis viespi bondărești, după cum se știe. El nu i-a forțat să plece împotriva voinței lor, Ci doar i-a făcut să își dorească să plece! Când El apoi a vrut ca Iona să meargă să predice Cuvântul Lui, Dar Iona a fugit și a spus, “Nu,” Dumnezeu nu l-a convins să meargă împotriva voinței lui, Ci doar l-a făcut să vrea el să se ducă.

Dumnezeu nu ne forțează niciodată să mergem, o, nu, niciodată nu ne forțează să mergem. Dumnezeu nu ne forțează să mergem împotriva voinței noastre - ci El doar ne face să vrem noi singuri să mergem!

Regenerarea fiecărei persoane [nașterea din nou – n. trad.] este atribuită în mod expres voii lui Dumnezeu. Dorința noastră de a primi pe Hristos este rezultatul nașterii din nou, nu cauza acesteia. Acesta este adevărul prezentat clar în Ioan 1:13. Aceia care primesc pe Hristos au fost „născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu.” Cauza eficientă a nașterii din nou este voia lui Dumnezeu, nu descendența naturală (nu din sânge). Nicodim a trebuit să învețe faptul că a fi evreu nu îi oferea garanția unui loc în Împărăția lui Dumnezeu; el trebuia să se nască din nou. Nașterea din nou nu este cauzată nici de vreun impuls fizic (nici din voia firii lor). Ea nu este cauzată nici de deciziile omenești, sau de „voia vreunui om.” Cu toate acestea, mulți dintre cei care pretind că sunt credincioși după Biblie pretind că a deveni creștin depinde de „decizia” ta. Ei spun că Dumnezeu stă și așteaptă cu răbdare ca tu să faci prima mișcare, și apoi Dumnezeu răspunde la mișcarea ta. Nu! Cauza eficientă a nașterii din nou este voia lui Dumnezeu, nu voia omului. Iacov 1:18 ar trebui să pună capăt oricăror dispute pe acest subiect: „El, de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pârgă a fapturilor Lui.” Dumnezeul Care a stabilit mântuirea fiecăruia pe care El i-a ales îi regenerează pe fiecare după plăcerea Sa suverană!

6

TRIUMFUL HARULUI

A murit Hristos pentru păcătoși și totuși nici un păcătos individual să nu fi fost garantat mântuit? Ar fi putut fi posibil ca moartea Lui să fi fost în final în zadar? Va începe Dumnezeu să mântuiască pe cineva, pentru ca apoi acea persoană să piară? Este posibil ca o persoană mântuită cu adevărat să devină necredincioasă din nou și să își piardă favoarea de la Dumnezeu? Ar putea Dumnezeu să piardă războiul cu Satana asupra sufletelor celor pe care El de fapt vrea să îi mântuiască? Scriptura ne oferă garanția lui Dumnezeu că harul va triumfa în final!

PROMISIUNI SIGURE

Cuvântul lui Dumnezeu este un tezaur de comori constând în promisiuni prețioase adresate celor care cred în El, și ele sunt absolut

de încredere și sigure. Multe dintre aceste promisiuni se referă la biruința harului în a ne păstra mântuiți până la sfârșit. Haideți să vedem doar câteva din acestea.

Pe când îi descria pe ucenicii Săi ca fiind turma Sa, Domnul Isus Hristos le-a promis darul vieții veșnice și a sub-liniat siguranța pe care El le-a dat-o în această privință (Ioan 10:27-29). Ucenicii Lui sunt siguri în mâna lui Hristos, ca și în mâna Tatălui. Această imagine zdrobitoare dovedește grija protectoare plină de putere a lui Dumnezeu.

Nimeni nu admiră pe unul care abandonează, care trădează. Oamenii care încep mereu proiecte noi și nu le finalizează niciodată arată în esență o lipsă de caracter. Am putea oare să ne imaginăm că Dumnezeu Își abandonează lucrarea fără a o finaliza? Este absurd să ne gândim că după primele 3 zile ale creației, Dumnezeu ar fi putut să se plictisească și să abandoneze totul. Mântuirea este lucrarea lui Dumnezeu în om. Odată ce El începe prin har să ne mântuiască, El nu Se va odihni până când va finaliza lucrarea pe care a început-o! Aceasta este și asigurarea dată nouă în Filipeni 1:6: „Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos.” Această zi a Domnului reprezintă momentul gloriei noastre, când vom intra în starea veșnică lipsită de păcat, în calitate de copii ai lui Dumnezeu.

Deoarece Dumnezeu nu Își abandonează lucrarea, nici cei care sunt ai Lui nu abandonează. Este adevărat că noi toți avem nevoie să creștem „în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 3:18), dar de asemenea ne bucurăm de asigurarea că suntem „păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi” (1 Petru

1:5), nu credința Lui ci a noastră, dăruită și susținută prin harul Lui. „Pentru că oricine este născut din Dumnezeu, biruiește lumea; și ceea ce câștigă biruință asupra lumii, este credința noastră” (1Ioan 5:4). Cel mai cunoscut pasaj biblic despre relația dintre lucrarea lui Dumnezeu în noi și lucrarea noastră ca roadă a harului Lui este următorul:

„Astfel dar, prea iubiților, după cum totdeauna ați fost ascultători, duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur, nu numai când sunt eu de față, ci cu mult mai mult acum, în lipsa mea. Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea.” (Filipeni 2:12-13).

Dacă a existat vreodată o declarație mai clară asupra victoriei absolute a harului în mântuirea aleșilor lui Dumnezeu, atunci aceasta se găsește în Romani 8:35-39: „Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foamea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia sau sabia? După cum este scris: „Din pricina Ta suntem dați morții toată ziua; suntem socotiți ca niște oi de tăiat.” Totuși în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit. Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru.” Întrebările retorice din versetul 35 implică și necesită toate răspunsul negativ. Pavel re-cunoaște că necazurile, strâmtorările, persecuția, foamea, lipsa de îmbrăcăminte, primejdiile sau războaiele nu sunt experiențe improbabile pentru sfinții adevărați, și își argumentează aceasta prin dovezile din Vechiul Testament. Dar se poate ca aceste lucruri, pe cât sunt ele de îngrozitoare, să distrugă sufletele celor credincioși? Nu – de o mie de ori nu! De fapt, ele chiar oferă creștinului adevărat o șansă

de a demonstra cât de măreață este puterea cuceritoare a lui Dumnezeu în el! Aceia pe care Dumnezeu îi cunoaște mai dinainte, îi predestinează, îi cheamă, îi justifică și îi glorifică nu sunt doar biruitori (vezi Romani 8:29-30), ci mai mult decât biruitori, altfel spus „super biruitori!” Nu există nici o situație imaginabilă care să poată răsturna scopul ultim al lui Dumnezeu în viețile lor, anume, demonstrarea îndurării, dragostei și harului Său față de ei, întrucât ei sunt „în Hristos Isus.” Această expresie, după cum am văzut deja, se referă la toți cei care sunt mântuiți. Fiind mântuiți, ei vor fi păstrați mântuiți pentru totdeauna!

HAR DE LA ÎNCEPUT PÂNĂ LA SFÂRȘIT

Mântuirea noastră este prin harul lui Dumnezeu de la început până la sfârșit. Prin har, Dumnezeu a plănuit să ne mântuiască. Prin har, El a ales pe aceia pe care să îi mântuiască. Prin har, El S-a făcut om pentru a trăi o viață fără de păcat și pentru a muri o moarte de jertfă. Prin har, El a înviat din morți pentru justificarea noastră. Prin har, El ne-a adus mesajul Evangheliei la fiecare. Prin har, El ne-a convins de păcatele noastre și de suficiența lui Hristos ca Mântuitor și Domn. Prin har, El ne-a dăruit inimilor noastre pocăința și credința. Prin har, El ne-a înviat, noi, care eram morți în greșelile și păcatele noastre. Prin har, El ne sfințește. Prin har, El va finaliza lucrarea Sa în noi. Prin har, El ne va glorifica împreună cu Hristos. Prin har, El va avea comuniune cu noi veșnic în Rai. Harul minunat al lui Dumnezeu este un lucru pe care orice om are nevoie să îl înțeleagă și pentru care orice om trebuie să îl laude pe El!

EPILOG

O CHEMARE LA CREDINȚĂ (CREDE ÎN DUMNEZEUL HARULUI)

Deși Scriptura este suficient de clară pentru a ne feri de confuzie, cu ajutorul Duhului Sfânt, mulți creștini sinceri s-au împotrivit acceptării depline a doctrinelor biblice privitoare la har. Sunt sigur că adevărurile proclamate în această broșură vor fi cumva străine sau privite ca neadevărate sau exagerate de unii care o vor citi.

Dar hai să te întreb, cititorule, am citat cumva în mod greșit vreunul din versetele din Scriptură până acum? Am interpretat cumva vreun verset într-o modalitate care intră în dezacord cu contextul acelui verset? Am ocolit cumva să ne referim la aspectele dificile ale problemei discutate aici? Sau ne-am construit argumentația pe ceea ce spun „teologii” sau oamenii supuși greșelii? Cu toată seriozitatea, noi credem că acestor întrebări trebuie să li se răspundă în mod cinstit cu „nu”.

Atunci haideți să credem adevărul descoperit de Biblie, indiferent cât de mult ar contrazice ideile noastre preconceptionale, indiferent cât de nepopulari ne-ar face chiar și printre unii din frații noștri,

indiferent cât de incredibil ar părea. Cuvântul lui Dumnezeu este de încredere.

O CHEMARE LA ÎNCHINARE (ADORĂ PE DUMNEZEUL HARULUI)

După contemplarea atributelor glorioase ale lui Dumnezeu și a planului Lui minunat, Pavel n-a putut să nu izbucnească în închinare entuziastă:

„O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui, și cât de neînțelese sunt căile Lui! Și în adevăr, „cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sfetnicul Lui? Cine l-a dat ceva întâi, ca să aibă de primit înapoi?” Din El, prin El, și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin” (Romani 11:33-36)

Eu nu cunosc alte doctrine care să conducă la un răspuns în închinare mai plin de bucurie, reverență, smerenie și energie din partea noastră, cum sunt doctrinele harului lui Dumnezeu. Haideți să îl lăudăm pe Dumnezeul nostru plin de har!